

SIJEČANJ

Prvi mjesec u novom kalendaru.

Oko mene snijeg i led.

Na snijegu skijam.

Na ledu kližem.

Zbog snijega i leda padam.

I opet sam u školi.

Jadna i ružna.

Zbog nove frizure.

SKIJE S PLAVIM I CRVENIM PRUGICAMA

- Provedimo na skijanju ove školske praznike! - predložio je učitelj nekoliko dana prije svršetka prvog polugodišta.

Bila sam oduševljena tom idejom. Jedva sam • * kila da je ispričam mami i tati. Oni nisu bili oduševljeni.

- Znaš li koliko to košta? - pitao me tata.
- Znaš li da nas nećeš vidjeti punih deset dana? - pitala me mama.

Usljedili su dugi telefonski razgovori moje mame s Nikolininom, Martininom i Lukinom mamom. Tata je sljedeći dan dojurio u školu učitelju raspitati se o svim skijaškim pojedinostima. Ja sam tri dana moljaka da me puste. Na kraju, kao i uvijek, dobila sam ono što sam željela. Pustili su me na skijanje.

Trebalo je kupiti skijašku opremu. Daske, vezove i pancericke birala sam dobrih sat vremena. Kad sam na kraju izabrala daske s najljepšim crvenim i plavim prugicama, tata je rekao:

- Ove ne možemo kupiti jer nisu kvalitetne.
- Ali ove kvalitetne su ružne!
- Ljepota na skijanju nije važna.

- Hoću ove s prugicama.
- Kupit ću ti kvalitetne, bez prugica!
- Ako mi ne želiš kupiti ove s prugicama, kupi mi bar ove s točkicama.
- Ma kakve točkice? Pa ne kupujemo haljinu!
- Bolje da sam išla s mamom po skije. Ona bi mi kupila sigurno ove s prugicama ili ove s točkicama, a ne ove ružne, bez prugica i točkica koje su...
- Paulina, prestani!

Vidjela sam poznati sjaj u tatinim očima. Bio je bijesan i znala sam da moram prestati. To me dovodilo do ludila. Najradije bih vrištala zbog prugica i točkica, a morala sam šutjeti. Jadna ja! Uvijek mora biti sve po njegovom.

- Važna je kvaliteta, a ne izgled, Paulina! - uvjeravao me tata koji se, kad sam prestala zanovijetati, ipak malo smirio.

Smirio se prekasno, jer meni se više ionako nije išlo na skijanje. Ako ne mogu imati skije koje JA želim, bolje da ostanem kod kuće. To se ni sam usudila reći, ali stvarno sam tako mislila brišući ženske suze zbog plavih i crvenih prugica. Kupili smo te ružne, kvalitetne skije i spremili ih u podrum.

»Da ih bar miševi pojedu!« pomislila sam u sebi.

Svi su se moji prijatelji veselili skijanju pa sam ih, usprkos ružnim skijama, i ja počela oponašati. Što sam se više veselila, to sam manje mislila na svoje skije.

Kad je pao snijeg, krenuli smo s učiteljem na skijanje. Mama mi je mahala kad smo kretali iz Zagreba kao da me nikad više neće vidjeti. Tata je još jednom provjerio jesu li kvalitetne skije pažljivo smještene u autobusnom prtljažniku. Nakon nekoliko sati putovanja stigli smo u planinarski dom. Ulazili smo u dom i divili se.

- Vauu! Ovdje je super!
- Sve podsjeća na planine.
- Pa normalno, kad smo u planinarskom domu.
- Ima i kupaonica!
- I ve-ce!
- Kakve dobre plave pločice!
- Dođite, u sobama su kreveti na kat!
- Ja spavam na katu!
- A ja u prizemlju!

U sobu sam se smjestila s Dorom. Luka i Tomek bili su u sobi do naše. To je bilo vrlo uzbudljivo. Najsmješnije je bilo kad sam Luku vidjela u gaćama. Sreli smo se u kupaonici. Prao je zube plavom četkicom. Čim me vidio, s četkicom i pjenom u ustima, pobjegao je u svoju sobu.

Vidjela sam Luku u gaćama! A ja Ratka u pidžami!

Dora i ja smo se cijeli dan tome smijale. Dečkima to nije bilo smiješno. Cijeli dan su nam upadali u sobu. I oni su nas htjeli vidjeti, ako ne u gaćama, onda bar u pidžamama. Ali mi smo počele vriskati čim bismo ih ugledale. Još snio ih tužile i učitelju. Za svaki slučaj!

Kad smo prvi dan stigli na skijalište, mislila sam da ću umrijeti. Ne za pravo. To se samo tako kaže. Vidjela sam da Nikolina ima skije s plavim i crvenim prugicama.

- Kako si uspjela tatu nagovoriti da ti kupi im skije? - pitala sam Nikolinu.
- Nije mi ih kupio tata, nego mama. Ušle smo u dućan i kupile najljepše.
- Posudiš mi svoje skije? - odmah sam je upitala.
- Ti meni posudi svoju jaknu!
- Može!

Na Nikolininim skijama krenula sam niz padinu. Kad sam htjela skrenuti, nešto je krenulo. Nakon krčanja uslijedilo je kolutanje, preskakivanje, klizanje i pad. Ležala sam zatrpana snijegom i vidjela uplašena lica svojih prijatelja koji su odmah doskijali do mene.

Prvi je stigao Vedran koji je najbolje skijao u razredu. Nikad to za njega ne bih rekla. Uvijek mi je izgledao kao da ima dvije lijeve noge.

- Jako me boli ruka! - zacviljela sam.
- Gdje mi je druga skija? - vikala je Nikolina. - Izgubila si mi drugu skiju, glupačo nespretna!

Svi su počeli tražiti Nikolininu skiju, a mene ostavili da se smrzavam u hladnom snijegu. Ja ko lijepo! Baš dobro!

- Našao sam je! - viknuo je Luka.

Svi su bili veseli zbog nađene Nikolinina skije, a moju ruku nitko nije ni pogledao.

- Hej, ljudi! I ja sam tu! Boli me ruka! Plakala sam još uvijek zatrpana snijegom.

Tog trenutka do nas je doskijao učitelj. Podigao me iz snijega i zabrinuto upitao:

- Što je Nikolinina skija radila na tvojim nogama, Paulina?
- Malo smo se mijenjale. Nikolina ima moju jaknu.
- Krasno! Sljedeće godine cure ne vodim sa sobom! Da vidim ruku!

Ruku nisam mogla pomaknuti. U ambulanti II ubrzo shvatili da sam je slomila.

To je bilo strašno tužno. Morala sam otići sa skijanja. Opet sam plakala. Na ruku su mi stavili gips. Umjesto skijajući, početak drugog polugodišta išla dočekala sam kod kuće gledajući četiri videokasete na dan.

Na početku drugog polugodišta ponovo smo svi zajedno sjedili u razredu. Ja s gipsom, a ostali bez njega. Bila sam u središtu pažnje. Svi su se na gips potpisali. Učitelj mi je nacrtao leptirića. Slomila sam lijevu ruku i nisam ništa mogla pisati. Ja sam vam inače ljevoruka! Tata je rekao da se to dogodilo zbog Nikolininih skija.

- Važna je kvaliteta, a ne izgled, Paulina! – ponovio mi je sto puta.

Ja sam njemu sto puta obećala da više neću mijenjati stvari s prijateljicama. Što da vam još kažem... Obećala, ne obećala, meni su i sa slomljenom rukom Nikolinine skije najljepše. Jedino to moja mama može razumjeti. I njoj je češće važniji izgled od kvalitete.

NOVA FRIZURA

Već dugo promatram tete na ulici, tete na televiziji, tete u časopisima. Sve su tako lijepe i imaju tako zanimljive frizure. Zaključila sam tlu duga ravna kosa uopće više nije u modi. Čim sam skinula gips s lijeve ruke, donijela sam važnu odluku.

- Ošišat ću se! - uzviknula sam promatrajući se pred ogledalom. - Ova duga kosa već mi stvarno ide na živce.

Odlučila sam otići frizerki. Dugo sam birala frizerske salone u gradu i na kraju izabrala salon tete Zdravke.

Teta Zdravka je frizerka koja uvijek frizira moju mamu.

- To je najbolja frizerka u gradu - već godi nama govori moja mama.

- Kad je najbolja, neka bude i moja frizreka - odlučila sam i ruku pod ruku s mamom, krenula na šišanje.

Sa sobom sam uzela sliku izrezanu iz »Mile« na kojoj je bila teta s najljepšom frizurom.

- Kakvu frizuru želiš, Paulinice? - pitala me teta Zdravka u svojem salonu.

Pokazala sam joj sliku i objasnila da upravo tako želim izgledati. Fantastično, kao i teta na slici.

- Vidite li ove crvene i plave pramenove kraj uha? Jako mi se sviđaju. Želim iste takve... Želim izgledati potpuno drukčije... - raspričala sam se prije »friziranja«.

- Nema problema - rekla je teta Zdravka, uzela škare i počela šišati moju dugu ravnu kosu.

Razveselila se i maminom dolasku. Voljela je s njom brbljati o svemu i svačemu. Teta Zdravka je šišala i pričala, pričala i šišala...

»Frizerke zaista mogu puno pričati«, pomislila sam i jedva čekala da bude gotova. I sa šišanjem i s pričanjem.

Nakon škara, teta Zdravka je uzela četke i počela sušiti kosu. Iako je prestala šišati i dalje je pričala. Frizura samo što nije bila gotova.

»Sad će mi još obojiti pramenove plavo i crveno. Izgledat ću tako *cool*...« - sanjarila sam »žmirečki« i »guštala« novu frizuru. Otvorila sam oči i pogledala se u ogledalo. Bolje da nisam!

- Jooooj, to nije ona prekrasna, frizura sa slike!

Učinilo mi se kao da se cijeli svijet srušio na moju glavu s tom ooodvraatnom frizurom! Suza koju nisam smjela ispustiti, počela me štupati za oči.

- Evo, Paulinice dušo, gotovo je - pogledala me teta Zdravka i na tren prestala pričati s mojom mamom, koja me od početka šišanja nije ni pogledala.

- Sviđa ti se frizura, je l' da? Ma, baš si slatka! - nastavila je dalje »cvrkutati« uštupnuvši me za obraz.

Uz veliki napor, pogledala sam »najbolju« frizerku u gradu. Iz inata, ništa joj nisam odgovorila. I da jesam, ne bi me čula. I dalje je pričala s mojom mamom! A ja?

Ja sam izgledala grozno. Užasno. Bljak!

Shvatila sam da je u pričanju zaboravila i mi moje pramenove. Više se nisam usudila spomenuti ih. Kakva je, još bi mi i cijelu glavu obojila crveno i plavo!

Bila sam očajna. Borila sam se sa suzama koje su i ovog puta pobijedile i počele se cijedili niz obraze. Sama sam sebi išla na živce.

»Stalno moraš plakati. Prava si cmizdravica«, rekla sam samoj sebi.

U ponedjeljak sam napokon trebala stići u školu bez gipsa na ruci i s novom frizurom. Baš sam se tome veselila. A sad? Bila sam tužnija i ružnija nego ikada.

Sreća u nesreći bila je ta što ni mama ni teta Zdravka nisu primijetile moje suze. Imale su još puno toga jedna drugoj ispričati.

Tek kad smo izašle iz salona, mama je shvatila da mi se frizura uopće ne sviđa. Bolje ikad nego nikad!

Putem do kuće tješila me, jer se ni njoj frizura nije svidjela.

- Nemoj me sada ništa tješiti! Stvarno si grozna! - istresala sam se na mamu ne želeći je ni pogledati.

- Da nisi toliko pričala s njom, sigurno bi me bolje ošišala! Zbog tvojeg pričanja sada imam najgoru frizuru u životu... - »brojila« sam i dalje. Kako ću se takva pojaviti u školi? Svi će misliti da sam se sama kod kuće igrala frizera! Baš super, ha?

Ne znam ni sama koliko sam se dugo još »istresala« na mamu koja je samo šutjela i čekala da »oluja« prođe. Čim je uspjela doći do riječi, mirno je progovorila:

- S gumicama i ukosnicama, sve se da riješiti.

Smirila sam se i shvatila kako me potpuno, ženski shvatila.

- Znaš, Paulina, i meni se jednom davno dogodilo slično! - iskreno je priznala.

Čim smo stigle kući, potražile smo sve moguće ukosnice i gumice. Puna četiri sata spašavale smo upropaštenu frizuru.

U ponedjeljak svi smo se našli pred školom. Stisnula sam zube i molila sve na svijetu da me nitko ne pita zašto imam tako puno ukosnica na glavi.

Pred samim ulazom u školu ugledala sam Nikolinu. Pozlilo mi je. Imala je istu frizuru kao teta na slici koju sam ja pokazivala teti Zdravki. Imala je čak i plavi i crveni pramen kraj uha! Da ne povjeruješ!

- Bok, Nikolina! Imaš super frizuru! - morala sam joj priznati.

- Je l' da je cool? - kreveljila se.

- Stvarno je cool! Aaaaa... tko te je šišao? - kreveljila sam se i ja. Onako bezbrižno, kao da me se njezina frizura uopće ne tiče.

- Teta Zdravka! To je mamina frizerka. Najbolja na svijetu - i dalje se kreveljila. - Mama me poslala samu k njoj. Dobro šiša, ali je jako šutljiva. Jedva me pitala kako se zovem! Tako šutljivu frizerku u životu još nisam susrela.

Tog trenutka meni je kreveljenja s Nikolinom bilo dosta! Okrenula sam se i otišla. Nisam mogla vjerovati.

- Zašto i mene mama nije pustila samu? Zašto i mene mama nije pustila samu? Zašto i mene... - ponovila sam to pitanje još tisuću puta.

Umorivši se od ponavljanja ključnog pitanja, mala sam pred ogledalo u školskom ve-ceu, pogledala sam se i sama sebi ispričala:

- Dosta mi je i tebe i mene. I tvoje i moje kratke kose... Čim mi kosa naraste bar dva centimetra, idem se opet ošišati.

Već sam pred ogledalom u školskom ve-ceu odlučila ponovo posjetiti tetu Zdravku. Ali sa ma! Odlučila sam SAMA otići teti Zdravki koja će sigurno tada biti šutljiva.

A šutljiva teta Zdravka je sigurno najbolja frizerka u gradu. To dokazuje Nikolinina frizura i moj očaj.

AH, TO KLIZANJE

Od svih sportova na televiziji najviše volim gledati klizanje.

Jedno poslijepodne Martina, Nikolina i ja za jedno smo gledale klizanje. Kao začarane buljile smo u televizor.

- Sad će pasti! - vrisnula sam dok je jedna klizačica izvodila piruetu.

- Neće! - viknula je Nikolina.

- To uopće nije teško! - pametovala je Martina.

Odlučila sam pokušati klizati.

Sljedeće subote krenule smo zajedno na klizalište. Kad sam obula klizaljke, poludjela sam od straha. Ni na čvrstom i nepomičnom tlu ni sam u njima znala hodati.

- Kako će tek biti na ledu? Samo da me cure ne vide!

Srećom, nisu me vidjele. Nisu me ni pogledale. Čim smo stigle na led, potapšale su me po ramenu i odjurile. Ostavile me samu. Samu, na velikom ledu.

Držala sam se za ogradu klizališta i čekala da padnem.

»Ako se držiš, ne možeš pasti«, napokon sam shvatila i počela usamljeno klizuljiti.

»Joooooj... Uuuuuuf... Pfuuuuu... Samo da ne padnem... Miči se, kretenu... Samo da se ne zaleti u mene... Joooooj... Uuuuuuf... Drž' se, Paulina!... Još malo do ograde...«

Misli, uzdasi i izdasi strujili su mi glavom dok sam, prepuštena samoj sebi, usvajala prve klizačke pokrete. Nakon nekoliko krugova uzdaha, izdaha, padanja i dizanja osjećala sam sve veću sigurnost.

- Hajde, Paulina, možeš ti to! - hrabrila sam

Nije da se hvalim, ali nakon šestog kruga, klizala sam kao velika!

- Bravo, Paulina! - navijale su za mene Nikolina i Martina koje su me se nakon osmog kruga napokon sjetile.

- Ideš s nama?

- Nećemo juriti.

Pristala sam. Nakon petnaestog kruga, klizala sam kao one.

- To je slično kao da si na koturaljkama! – veselo sam zaključila.

Klizala sam i padala, padala i klizala. Baš kad sam nakon posljednjeg pada htjela ustati, čula sam glas iza sebe.

- Bok, Paulina! Baš dobro kližeš - rekao je Luka i pomogao mi ustati.

Noge su mi se odsjekle. Otkud Luka na klizanju?

- Došla sam s Martinom i Nikolinom. Vježbam klizati, jer želim biti prava klizačica na ledu.

- A ja želim biti hokejaš na ledu. Gledao sam hokejaše na televiziji i zaključio da je to baš lagan sport.

- Pogledaj ovo - pokazala sam Luki kako kližem na jednoj nozi. Srećom, nisam »pljusnula«.

- A pogledaj ti ovo! - pohvalio se i meni Luka brzim »štopanjem« na ledu.

- Vidi sad ovo!

- A vidi ti ovo!

Polu sata smo se divili jedno drugome.

Nakon divljenja, klizali smo i pričali. Da bi me bolje vidio, Luka je klizao natraške.

- Hoćeš mi sad dati ruku da zajedno kližemo? - pitao me tiho i pružio ruku.

»Ohoohooo! Što ću sad?« pomislila sam i osjetila kako me oblijeva znoj. S Lukom se držati za ruku i klizati? To sam oduvijek željela. Ali sad, baš sad mu pružiti ruku? Bilo me strah. Zapravo, sram. Zapravo, bilo je to jako glupo. Zapravo... bilo je predivno! Zažmirila

sam i pružila mu znojnu ruku, koju sam prije toga obobrisala o traperice.

I tako vam je, dragi moji, počela ljubavna plića na ledu. Nikog na klizalištu nisam ni vidjela ni čula. Zamišljala sam da sam ona klizačica s televizije...

Bili smo sami na ledu. Luka i ja. Glazba je svirala, a mi smo klizali... Luka me bacio visoko u zrak... Ja sam odletjela, zavrtjela se u zraku i ponovo spustila na led... Doklizala sam do Luke koji me dočekaao na koljenima... Povukao me... Zaklizali smo najbrže što smo mogli... Ponovo me bacio, a ja sam letjela, letjela, letjela...

I pala! Uistinu! Zajedno s Lukom. U sljedećem trenutku koprcali smo se na ledu.

- Paulina, kako se to kližeš?
- Kako se ti kližeš? Trebao si me uhvatiti.
- Pa što je tebi? Podmetnula si mi nogu!
- Kako lažeš!

Tog trenutka su do nas doklizale martina i Nikolina.

- Zbog njega sam pala! – počela sam se izgovarati.
- Ja sam zbog tebe pao! - izderao se Luka. - Nemaš pojma o klizanju.
- Moooliim? Što si rekao?
- Ne-maš poj-ma o kli-za-njuuuu! - zaderao se Luka da ga je cijelo klizalište čulo.

Aaaa, to mi nije smio reći! To nikako! Kako se usuđuje MENI reći da JA nemam pojma? Zacrnjelo mi se pred očima. Njemu to ništa nije značilo. Ustao je i rekao:

- Sad ćeš vidjeti kako se Nikolina zna klizati.

Uzeo ju je za ruku i odjurio. Ljigavac jedan! Vrisnula bih od jada i, naravno, briznula svom snagom u plač, samo da Martina nije bila kraj mene. Svom snagom zadržavala sam i vrisak i suze u sebi.

Do kraja klizanja Luka i Nikolina nisu se odvajali jedno od drugog. Mislila sam da ću poludjeti.

Nafurila sam se i na Luku i na Nikolinu cijeli tjedan nisam s njima razgovarala. Odlučila sam naučiti klizati bolje od njih svih. I naći im klizalištu dečka koji kliže bolje od Luke.

U najvećem jadu sjetila sam se Ivana iz 4. a, s kojim sam se prije nekoliko mjeseci vjenčala na izletu i ubrzo zatim rastala.

Ivan, kojem još uvijek nije bilo jasno zašto sam se s njim rastala, odmah je pristao poći sa mnom na klizanje. Ipak smo nekad mi bili muž i žena.

Sljedeće subote Ivan i ja obuli smo klizaljke i otišli na led. Odmah sam vidjela Luku kako već kliže s Nikolinom.

Nije dugo trebalo da me Luka ugleda. Kad je vidio Ivana sa mnom, pozelenio je kao zelena salata. Ostavio je Nikolinu i pojurio za mnom. Nikolina je pojurila za njim.

A Ivan i ja pojurili smo da nas ne sustignu. Iako je klizao najbolje na svijetu, Ivan je

prebrzo pojurio i... TRES! Tresnuo je u ogradu klizališta. Za njim sam tresnula i ja. Za mnom Luka, a za Lukom i Nikolina.

Svi smo se našli na ledu.

- Kako se to kližeš?! - zaderali smo se svi četvero u isti glas, ne znajući koga to zapravo pitamo.

- Ivane, je li s tobom sve u redu? - čula sam glas iza sebe. Bila je to Maja.

Maja iz 4. b zbog koje je Ivan odmah ustao s lulu, pozdravio nas klince iz 3. a, i otklizao. S Majom, naravno!

- Cure, takvi su vam dečki iz 4. a! – pravio se važan Luka koji je ipak odlučio ostati s nama.

- Hoćeš se pomiriti? - čula sam Lukin glas. - Možemo klizati i utroje.

Naravno da sam se pomirila. Naravno da sam klizala utroje. Ivana više nisam ni pogledala. Gledala sam samo Luku. Sve je to vidjela Nikolina, kojoj se više nije klizalo utroje. Ostavila nas je i potražila prijateljice iz 3. c.

A Luka i ja klizali smo sve dok striček red n nije zafučkao za kraj. Klizanja, mislim!

VELJAČA

Drugi mjesec, najkraći mjesec.

I najluđi.

Zbog maškara.

Zbog mačaka.

I zbog Valentinova.

Zaljubljene su maškare.

Zaljubljene su mačke.

Zaljubljena sam i ja!

Na maškarama.

I zbog mačaka.

POGREŠAN BATMAN

Izvukla sam sve mamine stvari iz ormara.

Dakako, dok nje nije bilo kod kuće. Jedino čemu se veselim dok samujem u kući su mamini ormari.

Trebala sam izabrati što ću obući za predstojeće maškare. Isprobavala sam mamine haljine nekoliko sati. Glazba je treštala. Danijela i Minea su pjevale, a ja sam plesala. I gledala se u zrcalo s kojim sam usput i razgovarala:

- Je l' da mi ovo pristaje?
- Je l' da mi ovo nikako ne pristaje?
- Što mi od ovog najbolje pristaje?

Vi i jela sam se pred zrcalom, a šeširi, šalovi, oprave i cipele plesale su na sve strane.

- Pogledaj me, zrcalo moje! Kako ti se sviđam? Vidiš, bit ću princeza! - poskočila sam, zanjihala bokovima, tri puta se okrenula na lijevoj nozi i princeski se nasmiješila.

Mama je stigla kući. Odmah sam joj počela opisivati kako ću biti odjevena na maškarama. Mama se nasmiješila i pažljivo me slušala.

- Baš ćeš biti lijepa princeza! - rekla je na kraju.

To je značilo da se mami moja zamisao sviđa. To je značilo da će se sigurno i drugima sviđati. Jer, mama uvijek govori kako ima ukusa za odijevanje. Bila je jako umorna pa nije »skužila« da sam »kopala« po njezinom ormaru. Ili se možda samo pravila da ništa ne »kuži«?

- A Luka? Što će biti Luka? - pitala je mama,
- Luka će biti Batman - odgovorila sam zaljubljeno i jedva čekala dan maškara u školi.

Tko čeka, taj i dočeka! Stigli su dani maškara. Domaća zadaća našeg učitelja bila je: Maski rati se najbolje što možeš i takav doći u školu.

Zaista sam se potrudila. Jedino mi je kočija nedostajala. Za prijevoz princeze do škole poslužio je i tatin automobil. Kad smo stigli do škole, tata je otvorio vrata automobila, pružio mi ruku i rekao:

- Izvoli, princezo! I pazi što radiš s prinčevima.

Iako to ne dolikuje princezama, skočila sam mu u zagrljaj i cmoknula ga najjače što sam mogla.

Učitelj se zaboravio maskirati. Jaaaako dobro! Zato je u zbornici, na brzinu, stavio na sebe nešto ludo. Nitko nije imao pojma što, ali važna je dobra volja, zar ne?

Od samog početka maškare mi se nisu sviđjele. Kad sam stigla u učionicu, pogledom sam potražila Doru, Nikolinu i Martinu.

- Nikolina, i ti si princeza?
- Jesam, pa što?
- I ti Dora? Nisi se sjetila ničeg pametnijeg?
- Najpametnije je biti princeza. A vidim i ti si princeza.
- Martina, nemoj mi reći da si i ti princeza?
- Zar se to odmah ne vidi?

Zaključila sam kako cure uopće nemaju mašte. Sve same princeze! Uopće nisu fer! Sve su se maskirale »po meni«.

Pobjegla sam od dosadnih princeza i pogledom i tražila svojeg Batmana.

- Ali ljudi, što je ovo? - viknula sam iako me zbog glasne glazbe nitko nije čuo.

Nećete vjerovati! Po učionici je trčalo i pokušavalo poletjeti čak pet Batmana!

- Koji je moj Luka? - bila sam ludo zbunjena

Dotrčala sam do prvog i skrivečki mu dala pusu.

- Hej, kaj me ljubiš? - pitao me Batman. Po glasu sam skužila da je Vedran, a ne Luka.
- Upppsss! I što sad? Nema veze!

Otrčala sam do drugog Batmana, zagrlila ga i šapnula:

- Oprosti, nisam te prepoznala. Znaš da samo tebe volim.

Batman se ukočio od te izjave, skinuo masku i... Shvatila sam da sam opet pogriješila. Bio je to Ratko, koji stalno oko mene skače, a meni se uopće ne sviđa. Bio je presretan. Vidjelo mu se to na licu koje mu je bilo crveno kao crvena paprika.

- Treća sreća! Na posljetku sam te pronašla! - doletjela sam do Luke koji je promatrao kako se grlim i ljubim s drugim Batmanima. Ljutito me pogledao i procijedio kroza zube:

- Baš si glupa!
- Ti si glup! Baš si morao biti Batman.
- U tome sam najljepši. Cijelo poslijepodne kopao sam po tatinom ormaru. Tata mi je rekao da sam pravi frajer!

- Pravi frajer, ha? Frajeri se ne fure kao ti! Ako si frajer, prestani se furiti. Vidiš i sam koliko vas ima!

- I princeza je puno, a ja ipak nisam zagrlio Nikolinu.
- A znači, tako! I dalje misliš na nju!

Batman frajer je bezobrazno okrenuo glavu i dalje se furio. Onda sam se i ja nafurila. I bilo mi je žao što se nisam ja prva nafurila na njega!

Imala sam i zbog čega. On i njegova Nikolina. Nek' si je uzme doma, ako hoće! Ne želim ga više vidjeti.

Pogledala sam ga još jednom furiozno! I on je pogledao mene. Furiozno! U isti smo se glas zaderali:

- Nismo više cura i dečko!

E tako! Super! Dosta mi je tih glupih muških. Čim se malo zaljubiš, odmah se posvađaš! Bolji je život bez njih. To i moja mama često kaže.

Tako sam ostala bez dečka. I baš me briga! Princeza i Batman ionako ne idu zajedno. Što će im Luka kad je takav »živčenjaka«. Baš mi je dobro bez njega...

A onda sam se sjetila da je za nekoliko dana Viknu novo - Dan zaljubljenih. Shvatila sam da se hitno moram ponovo zaljubiti. Kako možeš slaviti Dan zaljubljenih ako nisi zaljubljen? S kime će me učitelj slikati ispred panoa sa srcima?

Motala sam pod hitno nešto smisliti. Pomiriti se s Lukom ili naći novog dečka. Smišljala sam, smišljala i... na kraju se sjetila Ratka. Ratko će biti presretan ako mu poklonim malo pažnje. Bit će još sretniji ako se s njim slikam ispod srca na panou. Za Valentinovo možda i njega odaberem. Vidite kako je uvijek korisno imati nekog u pričuvu!

ZA SVE JE KRIV PEPI

Baka Višnja i djed Željko žive u kući s dvorištem. I imaju Pepija. Pepi je mačak. Prekrasan bijeli mačak s crnim mrljama. Blago njima! I ja Bili htjela imati mačka ili psa. Ali, to je za moje roditelje nezamislivo. Mama se boji svakog psa kojeg vidi, a tata je alergičan na mačke. Čim ugleda mačku počne kihati. Jednom je kihnuo čak trideset šest puta. Brojila sam, jer me baš zanimalo dokle će kihati.

Sredinom veljače baka Višnja i djed Željko dobili su poziv da otputuju u Njemačku. Tamo moj djed ima sestru. Pepija nisu mogli povesti sa sobom jer nema putovnicu. Ostavili su ga kod nas, bez obzira na tatinu alergiju.

- Izdrži, sine, dok se ne vratimo! - potapšao je djed mojeg tatu.

- Nakihat ću se dok vas ne bude za deset godina unaprijed.

Tata je volio Pepija iako je strašno kihao. Čim ga je uzeo u ruke, kihnuo bi tako glasno da je Pepi odmah pobjegao. Sreća je bila što se Pepi bojao kihanja pa se držao što dalje od mog tate. Zbog Pepijeveg straha, tata je sve manje kihao i problem je bio riješen.

Kihao moj tata ili ne, ja sam bila presretna. I

- Jupiii! Barem ću tjedan dana imati mačka u kući.

Mama je nesretno kimala glavom, ali djedu Željku nije mogla odbiti uslugu. Nadala sam se da će se do djedovog povratka mama uvjeriti kako imati mačku u kući i nije tako strašno.

Ali, bilo je strašno! Pepi je svima smetao.

Tata je stalno kihao. Mama je stalno usisavala. Mene su stalno tjerovali da mu čistim košaru

za spavanje. Baš kad sam htjela gledati crtić, morala sam ga voditi u šetnju. Pojeo mi je skrivene čokolade koje sam čuvala ispod kreveta i zgužvao bilježnicu iz matematike. Nitko me zbog tih proživljenih nezgoda nije tješio. Svi su se pravili jako pametni i stalno mi govorili:

- Željela si mačka. Sad vidiš kako je to!

Učitelj nam je u školi rekao da je veljača mjesec mačaka. Najavio je da ćemo na satu hrvatskoga jezika opisivati mačke.

- Opet to njegovo opisivanje!

- Ja ću poludjeti! Kako ću opisati mačku kad je jedino vidim u crtićima?

- Ja imam Pepija, ali mi se svejedno ne opisuje.

Učitelj je prekinuo Nikolinino, Martinino i moje brbljanje pod satom i pitao tko kod kuće ima mačku. Javilo nas se sedmero.

- Pa to je krasno! Dođite sutra s mačkama u školu. Imat ćemo mačji dan u mačjem mjesecu!

Srećom, nismo opisivali slona! Naš je učitelj tako »otkvačen« da bi sigurno i slona iz zoološkog vrta doveo u školu. Samo da napišemo što bolje sastavke. On i njegovi sastavci!

Toga dana u razredu je bilo ludo i nezaboravno. Dvadeset sedam učenika i sedam mačaka. Prije samog opisivanja napravili smo natjecanje za najljepšu mačku. Pepi je bio treći. Najljepša je bila je Ratkova Rina. Zaista je bila krasna. Siva, s dugim brkovima i kitnjastim repom.

Uma se zagledala baš u Pepija. I Pepiju se svidjela Rina. Stalno ju je pratio. Mijaukali su jedno drugome kao da su sami u razredu.

Po završetku mačjeg dana u školi, Ratko i ja smo se dogovorili da ćemo se češće viđati kako bi zaljubljeni Rina i Pepi bili što više zajedno.

S Pepijem se nije dalo živjeti. Ovako zaljubljen još je više ludovao po stanu. Tata je na brzinu poslovno otputovao na nekoliko dana, a mama je i dalje usisavala i trčala po kući vičući kako je sve puno dlaka.

Pepiju je bilo dobro i bez tate. Na mamino usisavanje uopće se nije obazirao. Živio je za mačje šetnje kojima sam se i ja počela radovati. Ne znam je li to zbog Pepija, Rine ili Ratka.

U šetnjama sam svašta otkrila o Ratku. Uopće nije glupi štreber, kako ga zovu ostali dečki u razredu.

Nakon sedam popodnevnih šetnji shvatila sam da je najljepše od svega kad Ratko, nakon šetnje, pita:

- Kad se sutra vidimo?

I Pepiju i Rini to je bilo važno. Ali, više nitko nije mislio na njih. Sve se znalo! I napisalo u domaćoj zadaći za Valentinovo. Domaću zadaću je jedino mama smjela pročitati.

- Kakav sad Ratko? Pa ti mijenjaš dečke svaki mjesec!

Znala sam i sama da sam pretjerala. Što mogu kad sam zaljubljiva. Ratko je ionako bio moj dečko u pričuvi. Ispalo je da je i bolji i slađi od glupog Luke. Nije mi se sve to dalo objašnjavati mami pa sam na njezino pitanje slegnula ramenima i šapnula joj na uho:

- Za sve je kriv Pepi!

NAJBOLJA PRIJATELJICA

U razred je stigla nova učenica. Ime joj je Ana. Tako sam se oduvijek željela zvati. Blago njoj! Ušla je u razred s našim učiteljem i sramežljivo nas pogledala.

Ana je naša nova učenica - rekao je učitelj i poslao je na slobodno mjesto u drugoj klupi do prozora.

U toj, drugoj klupi do prozora sjedila sam ja. Ana je sjela kraj mene i pravila se da joj se sviđam. Meni se ona uopće nije sviđala. Sve su joj stvari bile ljepše od mojih. I torba, i pernica, i bilježnice. Blago njoj! Baš takve stvari sam si ja oduvijek željela.

Za vrijeme odmora svi su se moji prijatelji okupili oko nje.

- A gdje stanuješ? - pitala ju je Martina.
- Imaš li brata ili sestru? - i Nikolina se morala odmah upoznati s Anom.
- S kol'ko si prošla? - zanimalo je Doru, štrebericu.
- Hoćeš bombon? - ponudio ju je Ratko. On je bio zadužen da se Ana u razredu osjeća

voljenom. Voljenom? Na tu učiteljevu riječ, sva sam se naježila.

»Ha, možeš si misliti! Ratko mene voli, a ne Anu, iako se pravi da me ne poznaje. On samo sluša učitelja, kao i uvijek!« tješila sam samu sebe.

Ana se pravila jako dobrom. Pravila se da je i prema meni dobra. Samo se pravila! Išla mi je tako na živce. Odlučila sam svu djecu u razredu nagovoriti da se s njom ne igraju. Ali, to je bilo jako, jako teško. Odmah sam odustala od nagovaranja. Jer Ana se svima sviđala. E, baš zato se meni nije sviđala!

U petak smo nakon četvrtog sata igrali graničara sa susjednim razredom.

- Samo hrabro! Pazi na loptu! - navijao je učitelj na početku.

Svi su znali da JA najbolje igram graničara.

»Ako i to Ana bolje radi od mene, poludjet ću«, pomislila sam.

- Ana, pazi! - viknuo je Ratko, ali prekasno. Nakon prve minute igre, Ana je bila pogođena i morala je van iz igre.

»Jes!« pomislila sam u sebi. »Bar u graničaru nije bolja od mene!«

Znala sam da moram pokazati što znam su u razredu zbog Ane zaboravili na mene. Igrala

sam ludo i ostala zadnja u polju. Svi su računali na našu pobjedu. Trebala sam samo pogoditi graničara koji je bio u njihovom polju. Držala sam loptu u ruci i spremala se kresnuti po graničaru.

- Škvaldro, gledajte sad! - važno sam bacila loptu i bila sigurna u pogodak. Željela sam da Ana vidi kako se igra. Ipak nije u svemu bolja od Mirne. Slavodobitno sam je pogledala. Ona mi je užasnuto uzvratila pogled, želeći mi nešto reći. Prekasno! Samo sekundu kasnije shvatila sam zašto me tako gledala. Graničar je uhvatio loptu i svom snagom kresnuo mene!

- Pa kako? Zar ga nisam pogodila? – užasnuto sam pitala.
- Nisi! Buljila si u Anu!
- Samo buljiš, umjesto da igraš!
- To nikako nisi smjela napraviti!
- Zbog tebe ćemo izgubiti! - vikali su svi.

I izgubili smo. Nitko sa mnom nije razgovarao. Ostala sam sama na igralištu.

»Kak' ste bezobrazni, bezobraznici jedni«, svađala sam se s njima u sebi. Nisam podnosila samoću. Čim bih je osjetila počela bih plakati. Ovaj put u miru, jer me nitko nije gledao. Ali, prevarila sam se.

- Nemoj plakati! - čula sam Anin glas.
- Uopće ne plačem!
- A zašto ti onda cure suze?
- Zato što se nikome više ne sviđam. Bezobraznici jedni!
- Meni se jako sviđaš.
- Ma daj...
- Stvarno! Imaš lijepo ime. Takvo sam oduvijek željela. I tvoja haljina mi se sviđa. Da bar ja imam takvu. I torba ti je super, i pernica i bilježnice. Da sam bar ja kao ti.
- Ma daj... - ponovila sam i obrisala suze. - Samo se praviš!
- Ne pravim se. Igraš graničara najbolje na svijetu. To ja oduvijek želim.
- A ja želim biti kao ti. Ti si najbolja.
- Ne, ti si najbolja! - odgovorila je Ana.

Bilo je jasno. Jedna smo drugoj najbolje.

- Kad je tako, budi mi najbolja prijateljica, može? - pitala sam Anu sramežljivo.
- Može! Baš sam se s najboljom prijateljicom prošli tjedan posvađala - odgovorila je veselo Ana.

Tako smo na brzinu postale najbolje prijateljice. Meni se sviđalo sve Anino, a Ani sve moje. Sviđale smo se jedna drugoj. Primile smo se za ruke i krenule u razred.

Navečer, kad sam legla u krevet, sjetila sam se Ane. Bila sam tako zločesta prema njoj. Što me spopalo? Obećala sam si da ću sljedeći put otjerati takvu zločestoću prije nego se

zalijepi za mene.

- Laku noć, Ana, i... oprosti mi - šapnula im ispod popluna, još se malo sramila i na kraju, zaspala.

Sljedećeg jutra, veselila sam se susretu s Anom. Čim sam stigla pred školu, Ana je dotrčala k meni. Kad su ostali to vidjeli i oni su me pozdravili. Više se nisu ljutili.

Zazvonilo je za početak nastave. Ana me uhvatila za ruku i putem do učionice šapnula:

- Željela bih da mi budeš najbolja prijateljica do kraja života.
- Može. Do kraja života! - odgovorila sam joj i veselo ušla u učionicu.